

DAGNINGEN

**"Giv mig, min son, ditt
hjärta och låt mina vägar
behaga dina ögon."**

—Ordspråksboken 23:26

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

N:r 7

Juli 1951

Vet du, att Bibeln, när den kallar den nuvarande tiden "ändens tid", därmed icke syftar på jordens förstöring, utan på slutet af den närvarande nådeshushållningen, efter vilken en ny tidsålder — tusenårsrikets — kommer att införas? "Jorden står evinnerligen kvar." — Pred. 1:4

Dagningen

utkommer, om Gud vill, i början av varje månad. Den utgives av trosbröder här i landet och bäres ekonomiskt av trogna sanningsvänner.

Arsavgiften är 5 kronor. Bladet kan beställas under adr.: **Dagningen, Postl. 2016 Vinslöv, Sverige, i Norge under adr.: Oscarsgaten 14b, i Danmark Hyldebarvej 13, Köbenhavn F.**

Vänner, som ej ha råd betala detta belopp, erhålla gärna tidningen fritt, om blott meddelande därom ingår vid varie nytt års begynnelse.

Litteratur och fria traktater kunna erhålla under adress: **DAGNINGEN, Postl. 2016 Vinslöv, Sverige.**

Vi våga hoppas att framdeles få möjlighet att utsända resetalare till skilda platser i landet, om önskan därom framställes av läsarna av denna tidskrift.

Ansvarig utgivare: **N. C. LARSSON.**

Och detta härliga glädjebudskap om Riket skall förkunnas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk, och då skall änden komma.

— Mattei 24:14

Vet du, hurvida du har eller icke har tagit på dig hela Guds vapenrustning, på det du må kunna bestå på denna onda dag, som redan är över oss? — Ef. 6:13

Övers. fr. The Dawn — Okt. 1950.

Böner för fred.

Kort efter det första världskrigets utbrott avskildes en dag i Amerika allmänt, då alla kristna — protestanter och katoliker — anbefalldes att bedja för fred. Kriget pågick närmare fyra smärtsamma år därefter. Senare, när den internationella spänningen hade ökat ända till bristningsgränsen, före det andra världskriget, utsändes talrika appeller likaledes av protestanter och katoliker till folken om förbön för fred. Men kriget började och under alla de långa åren av lidanden, som följde, uppsändes ständigt böner för freden. Och nu åter, i synnerhet efter Korea-krigets början, så uppmanas folken att bedja för fred.

En av de senaste av dessa appeller gjordes av Påven i ett cirkulär, eggat av Korea-kriget, har enträget uppmanat mer än trehundra millioner katoliker över hela världen att bedja för fred, eller, som Påven nämner det, "för skingrandet av de svarta, hotande moln vilka nu hotar världen med ett atomkrig." I detta cirkulär påminner Påven världen om att krig bringar endast ruin, död och allt slags elände och att det nya kriget tekniskt "inte endast förstör arméer och flottor, inte endast städer, byar och samhällen, inte endast klenoder av religiös konst och kultur, utan även de oskyldiga barnen med deras mödrar, de sjuka och de värnlösa gamla. Allt det som är skönt, gott och sunt, som mänskligt snille har producerat, allt, eller nästan allt, kan förstöras", sade Påven. Fortsättningen av cirkuläret lyder:

"Om därför kriget över alla i dag presenterar sig själv för varje hederlig iakttagare såsom någonting förfärligt och dödande, är det att hoppas, att genom alla krafters medverkan och i synnerhet av folkens ledare, de mörka och hotande molnen, som nu förorsakar ångest, må kunna skingras och att verklig fred slutligen må skina över folken. Emellertid, vetande att allt som gives, och varje fullkomlig gåva,

kommer ovanifrån och ned från himlaljusets Fader, så anse vi, vördnadsvärda bröder, det vara lämpligt att nya offentliga böner och åkallan endrättigt brukas ibland folken."

Möjligen komma de flesta av katolikerna att lyssna till denna Påvens vädjan och komma att ivrigt bedja för fred. Samtidigt finns det tvivelsutan millioner protestanter, som mer eller mindre regelbundet åkallar Gud om att göra slut på kriget och fruktan för krig. Vad finnes det för hopp om att dessa böner komma att gynnsamt besvaras genom gudomligt ingripande i människornas åstundan att upprätta fred?

Svaret på denna fråga finns i Bibeln, som bestämt försäkrar oss, att en tid skall komma, när Gud skall göra slut på kriget, allt intill jordens ändar. Ett av Guds löften med hänsyn till denna verkan finns i en profetia i Dav. 46 psalm, v. 9, 11. Den säger oss, att endast Herren Gud skall bringa krigen att upphöra, och inte blott det, utan att även krigsredskapen skola förstöras. Emellertid inbjudas vi i samma profetia till att "skåda Herrens verk: han gör underbara ting på jorden". Således läres, att fredens upprättande inte kommer att äga rum förrän mycket av det som finnes i världen i dag är ödelagt.

En av Gamla Testamentets profetior, som pekar framåt mot tiden för Jesu födelse förklarar, att Jesus skulle givas namnet "Fridsfursten". Jes. 9:6. Det var i stil med det som ängeln förkunnade vid Jesu födelse, sägande, att resultatet av Jesu födelse skulle bliva fred på jorden. Då det inte kan vara något tvivel om att det är Guds avsikt, att upprätta fred på jorden, så uppstår frågan: Varför ha så många böner om fred blivit till synes obesvarade? Och vidare frågan: Komma de böner, som nu uppsändas av både katoliker och protestanter också att bli obesvarade?

Bibeln gör klart för Guds folk, att de bedja och få intet, emedan de bedja illa (Jak. 4:3), d. v. s. deras bön är inte i harmoni med Guds vilja. Med tanke på bönen värde och makt, är detta en mycket betydelsefull sak att hålla i minnet, ty det skulle vara tydligt, att universums Gud inte är beroende av vad hans svaga och ofullkomliga varelser här på jorden vill be honom att göra eller inte göra. Med andra ord, bönen var inte avsedd av Gud att betyda, att vi skulle hålla

honom underrättad om vad han borde göra för sin mänskliga skapelse. Om vi få detta klart i vårt sinne, skall det hjälpa oss att inse, att de enda välsignelser, som vi kunna förvänta erhålla av Gud med hjälp av bönen, äro de, vilka han har bestämt och lovat giva.

För att bedja effektivt är det därför nödvändigt att känna Guds vilja, som den är uttryckt i Guds ord. Detta är sant vare sig vi bedja om personliga välsignelser, för våra familjer, samhällen eller för nationerna. Om vi bedja Gud om att hindra krig, eller att stoppa krig, som har börjat, vi böra vara säkra på, att denna hans medverkan må vara i enlighet med hans plan. Alldenstund Gud har sagt så mycket i sitt Ord angående att göra slut på krig, kunde den första slutsatsen vi komma till mycket väl bli den, att han säkerligen besvarar våra böner om fred eftersom han har lovat att upprätta fred.

Emellertid, detta följer inte med nödvändighet. Det är klart framställt i Bibeln, att varje löfte, som Gud har gjort om upprättande av fred på jorden, skall uppfyllas genom Kristi Rike, och inte genom denna världens riken eller regeringar. Jesus framställde två liknelser, som mycket bra åskådliggör denna åsikt. En av dem var liknelsen om vinläglarna, i vilken han förklarar det vara gagnlost att hålla nytt vin i gamla läglar. Den andra liknelsen är den om den lappade manteln (klädnaden), i vilken han förklarar försöket bortkastat, att sätta nya lappar på gamla mantlar (klädnader). Luk. 5: vers 36—38. Båda dessa liknelser lära oss, att vid utarbetandet av Guds plan, Gud ämnar inte lappa ihop den nuvarande onda världens läromeningar och därigenom överföra eller försöka överföra dem in i Kristi Rike.

Vilseledda Kristi efterföljare under medeltiden försökte göra detta genom att förena Kyrkan med staten. De betecknade denna oheliga förening såsom Kristi Rike eller kristendom. Det olyckliga i detta styrelsesätt är nu ett historiskt faktum. Under denna ordning utkämpades många av de blodigaste krigen i det flydda, då en avdelning av "Kristi Rike" förde krig mot en annan. Tillbaka till de dagarna, varunder tvivelsutan många innerliga själar både ivrigt om fred, voro de mest omtyckta bedjarna de, vilka både Gud att kämpa på den ena eller andra sidan av de stridande grupperna av kristenheten. Och na-

turligtvis uppmuntrade Påvedömet bedjarna till att bedja om seger för de katolska vapnen, såväl under korstågskrigen som på senare tid vid Abbesiniens underkuvande.

Alldeles som det inte finnes bevis på, att Gud på ett gynnsamt sätt besvarade vilseledda bedjare av sitt folk i det flydda, böner, vilka i själva verket uppmanade Skaparen att välsigna de lappar, som de

försökte att fästa på de besmittade och syndfulla klädnader eller den närvarande onda världens läror, — så på liknande sätt skulle inte vi vänta, att dylika böner komma att besvaras idag. Som tidvattnet faller och stiger, så gives det tider av relativ fred och perioder av blodiga krig, och alltsedan världskriget 1914, men det är ovisst om kristenhetens böner ha mycket att göra med när det är ebb eller när det är flod, och så är det i synnerhet i dag.

Det finns emellertid ett effektivt sätt att bedja om fred. Det är det sättet, som Jesus lärde sina lärjungar. Han tillsade dem att bedja: "Tillkomme ditt Rike." "Ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden." Matt. 6:10. Sanna Jesu efterföljare under hela tidsåldern ha uppsänt denna bön och de göra så även i dag. Det är en bön, som vi kunna bära fram till Guds nådestron med full visshet om, att den blir uppmärksammas av Gud, som, när Hans tid är inne, skall besvara dem. Vi veta, att när vi uppsända dessa böner till Gud, då bedja vi i full harmoni med det, som Han har bestämt och lovat att göra.

Ja, alltigenom både gamla och nya testamentet har Gud fortsatt att betona, att det är Hans avsikt att upprätta en världsregering, som skall grunda rättfärdighet och fred, en regering, som skall tillfredsställa alla nationers berättigade önsknings, I det att Gud har gjort så många löften härför, så kan inte frågan om lämpligheten av att bedja för ett sådant rike komma upp. När vi bedja så, formulerar vi inte några planer för Gud, utan endast bedja om det, som Han redan har planerat att göra. Det är därför vi veta, att sådana böner kommer att besvaras.

Men Gud har inte endast lovat att göra vissa ting för att välsigna sina mänskliga varelser, Han har också tecknat i sitt Ord det rätta sät-

tet, på vilket Han skall fullborda dem. I sammanhang med Hans löften om att upprätta Kristi Rike på jorden — ett rättfärdighetens rike, som till slut skall härska från hav till hav och floder allt intill jordens ändar — har Han förutsagt, att först måste alla denna världens riken och regeringar förstöras eller avsättas. Dessutom har Han uppenbarat, att det, i samband med denna världens rikens avsättning, kommer att bli "en tid av nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till, ända till den tiden. Se Dan. 12:1. Bibeln avslöjar även denna tid av nöd som kännetecknad av krig, revolutioner och allmän förvirring, eller sådant som har avseende på "internationell anarki." Dessutom skulle det komma att bli en tid, då såväl religiös som borgerlig myndighet skulle sättas ifråga och förhånas av det folk, som en gång vördade och lydde dessa mänskligt förordnade regler under "den nuvarande onda tidsåldern" (Gal. 1:4) utan att fråga. Det skulle bli en tid, skildrad i 2 Petri 3:10: då skola himlarna med dånande hast förgås och himlakropparna upplösas av hetta och jorden och de verk, som äro därpå, brännas upp."

I Uppenbarels eboken erinras vi om, att när den tiden kommit, då högsta väldet på jorden skall övertagas av Kristus, det är förutsagt, att "folken vredgades". Se upp. 11:15—18. Denna samma tanke framställles symboliskt uti Davids andra psalm. Här upplysas vi om, att Skaparen, Jehova, har insatt sin Son, Jesus Kristus, att bliva jordens nye Konung och att Han, "skall sönderslå dem med järnspira, såsom lerkärl skall du krossa dem". Se vers 9 i Dav. 2:a psalm.

Eftersom dessa och många andra profetior i Bibeln så klart påvisat, att den nuvarande jordens regeringar skola sönderslås såsom lerskärvor, innan Kristi Rike på jorden skall fullt uppenbaras, så kan det knappast tyckas vara i stil med den gudomliga planen, att vi bedja Gud dröja med den bestämda verksamheten i åstadkommandet av uppfyllelsen med det, som Han har förutsagt. Bibeln förklarar, att förstörandet av denna världens riken inte skulle verkställas genom ett direkt ingripande av Gud och genom bruket av gudomlig makt, utan snarare, att folken skulle tillåtas att förgöra varandra. Detta ha de hållit på med att göra alltsedan det första världskrigets utbrott år 1914. Det har varit

avbrott av ofullkomlig fred, men varje nytt stridsämne bidrager till att föra fram mot slutet av den nuvarande onda tidsåldern.

Detta betyder dock inte, att det ej finnes något gott i världen eller att det på båda sidorna av de stridande i världen skulle finnas lika mycket av själviskhet och uselhet. Såsom kristna skola vi vara tack-samma för de välsignelser, som vi åtnjuter under den demokratiska styrelsen och inte ha några sympatier för ofördragsamheten och grym-heterna från diktaturer, av vilka slag de vara må. Men till och med de bästa slags regeringsformer, vilka världen har framställt, komma långt till korta mot det, som Kristi Rike kommer att vara.

Så låt då dessa, som förtrösta på Guds löften, fortsätta med att bedja för det Rike, som Gud vill upprätta under Kristi herravälde. Detta Rike kommer att medföra till alla de andliga välsignelser, som vi nu åtnjuta med vår demokrati — och ännu mera. Det kommer att ge fred och säkerhet åt folken, och dessutom hälsa och liv — ja, evigt liv. Med hänsyn till härskaren i detta Rike, låt oss instämma med profeten Jes. 25: 9 — "Låt oss fröjdas och vara glada över hans frälsning".

Var trogen!

Text och musik av Einar D-que.

Upp. 2: 10. 1 Kor. 4: 2. Efes. 6: 12—18.

I

*Till strids på nytt för Jesus Krist!
Så ljuder maningen.
Ty satan rustad står förvisst
och hotar sanningen.
Mång tusen snaror lurar här.
Vi får ej slumra då,
men trotsa faror och besvär —
och alltid trogna stå.*

II

*O, syskon, glöm ej rustningen,
som givits Kristi brud.
Omgjorden er med sanningen.
Tag på er rättens skrud.
Gån villigt ut med fridens ord
till dem — i ofrid gå.
När Kristus kommer till vår jord
vi må då trogna stå.*

III

*Se, otrons pilar vina tätt
och bringar hjärtan köld.
Besegrad blir den ganska lätt,
som ej bär trons sköld.
Bär's frälsningshjälm, Andens svärd
som är Guds eget Ord,
vi segra då, trots synd och värld.
Om blott vi trogna stå.*

IV

*Är striden hård? Håll ändå ut,
som Daniel i bön.
Gud själv är med till stridens slut
och giver härlig lön.
Se, Josefs väg gick genom nöd,
men Gud ej svek ändå.
Så frälsas vi från synd och död. —
Om blott vi trogna stå.*

Frågen mig om det tillkommande . . .

Forts. från föreg. nr.

VARFÖR ÄR BIBELN SA SVARFÖRSTÄLIG?

Envar, som är något bevandrad i sin Bibel, vet att innehållet i stor utsträckning utgöres av "liknelser" och bildspråk. Det är därför ej underligt att det för många människor förefaller oförståeligt. Det är uppenbart att vår Gud icke haft för avsikt att förklara sina hemligheter för en häpen värld, förrän efter det hans församling insatts i sitt ämbete. Jesu ord visar detta. Matt. 13: 10. Men vi äga Bibelns vittnesbörd om, att dess 66 böcker komma at "upplåtas" under "domens dag" — tusenårsdagen (Dan. 7: 9—10). Detta är världens domsdag, då envar måste välja mellan att lyda och få njuta av det eviga livets glädje på den "nya jorden" (Pred. 1: 4; Hes. 37: 25) eller att motstå Guds visdom och kärlek, och "utrotas ur folket" (Apg. 3: 23).

"NÄR VÄRLDEN FÖDES PÅ NYTT".

Aposteln Jakob förtäljer oss om "födelsen" av "förstlingen av de varelser han har skapat" (Jak. 1: 18) och Herren Jesus giver oss i Matt. 19: 28 bekräftelse på "världens pånyttfödelse". Detta betyder en genomgripande förändring av människornas sinne och strävan. Detta är samma härliga resultat, som beskrives i Rom. 8: 19—23, där aposteln säger, att "*skapelsens trängtan sträcker sig efter Guds barns uppenbarelse*". I ångest "inför de ting som skola övergå världen" gå folken bävande. Förberedelser för väldiga kraftmätningar göras. Febrilt arbetas det på att frambringa dödsbringande redskap under den något naiva föreställningen, att därmed åstadkomma fred på jorden.

Tänk för ett ögonblick på Guds domsord: "Men i de konungarnas dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike som aldrig i evighet skall

förstöras . . . *det skall krossa och göra en ände på alla dessa andra riken, men själv skall det bestå evinnerligen*" (Dan. 2: 44). Profeten talar om en sten som krossar . . . men som därefter växer och bliver till ett "stort berg, som uppfyllde hela jorden". Denna profetia visar hopp-lösheten för de nuvarande världsmakterna att bestå någon längre tid här-efter, samt Gudsrikets växt och utveckling intill dess det "uppfyller hela jorden". Uttrycket "berg" användes ofta som bild på Riket. Se för ex. Upp. 14: 1 m. fl.

Intet evangelium och ingen förkunnelse av Guds rådslut, kan verka och vara fulltonigt med mindre det innehåller Guds ords tydliga utsagor om det jordiska rike, med dess underbara återställelseverk varom alla de heliga profetiorna vittnat.

"PÅ DETTA BERG".

I detta rike "skall det dok som höljer alla folk, och det täckelse som betäcker alla folkslag göras om intet" (Jes. 25: 7—9).

Vi veta, att efter aposteln Pauli bortgång, kommo svåra ulvar in i "hjorden" (Guds församling) som sannerligen icke skonades av dem. Apg. 20: 27—30.

Hur mycken fruktansvärd ångest som den grundfalska läran om evig pina vållat människor, vilka mistat sina nära och kära genom döden, blir väl klart först på uppståndelsens morgon. Hur vill man förena denna grova villfarelse med profetens ord här? "Herren, Herren skall avtorka tårarna från alla ansikten, och taga bort sitt folks smälek överallt på jorden. *Ty så har Herren talat*". Låt oss för ett ögonblick erinra oss, att ett "täckelse" ännu övertäcker Israel, men att detta kommer att försvinna, då församlingen blir fulltalig. Hela Israel skall då frälsas (Rom. 11: 26—29). Det täckelse som betäcker alla folkslag, måste även göras om intet "för att ock övriga människor skola söka Herren, alla hedningar som hava uppkallats efter mitt namn. *Så säger Herren, han som skall göra detta . . .*" Ett ord från Herren avgör varje sak beträffande hans underbara frälsningsplan (Apg. 15: 15—18).

Ett rike som inte kan bäva.

"Ännu en gång skall jag komma, icke allenast jorden, utan och himmelen att bäva". Dessa ord "ännu en gång giva till känna, att de ting, som kunna bäva, skola, eftersom de äro skapade, bliva förvandlade, för att de ting som icke kunna bäva, skola bliva bestående. Därför då vi nu skola undfå ett rike, som icke kan bäva, så låtom oss vara tack-samma. Då tjäna vi Gud, honom till behag, med helig fruktan och räddhåga". Hebr. 12: 26—28.

Sovjet-Unionens förslagsdepartement har utgivit en ny ordbok, som upptager 20.000 icke ryska ord av vilka ett av dem är ordet "religion". Den betecknar religionen såsom varande en fantastisk tro på gudar, änglar och andar "en tro utan någon vetenskaplig grund". I vidare försök att nedsätta religionen fortsätter ordboken:

"Religionen understödjes och underhålles av tillbakasträvande kretsar. Den tjänar till att underkuva de arbetande klasserna och för att bygga upp de exploaterande klassernas makt. Vidskepelsen av en överlevad religion har övervunnits av arbetarklassens kommunistiska uppfostran och av dess djupa kunnskap om de Marx-Leninska vetenskapliga grundlärorna".

Den nya ryska slutledningen om "Bibeln" är "en samling av fantastiska sagor utan något vetenskapligt stöd. . . fulla av hemliga antydningar och vinkar, historiska misstag och motsägelser".

Dessa "slutledningar" utgör mera än felaktiga föreställningar av den person som nedskrev dem. De äro i verkligheten summan av kommunismens gudlösa religion och den trobekännelse som Kremls troende anse vara berättigad för dess antireligiösa kamp över hela Ryssland och den övriga världen. Det är emedan de tro på denna lära, som de anse, att det skall gagna mänskligheten att förstöra det kyrkliga inflytandet, på vilket sätt det än må bli gjort. Med anti-religiösa krafter av detta slag och med verktyg av en av de mest kraftfulla militär-maskiner i världen, är det ej underligt att de kyrkliga makterna bäva.

En av metoderna, som användes i Hitler och Mussolinis kampanjer

var, "att söndra och härska". Den användes också av ryssarna, inte endast i deras militärtaktik, utan också i deras propagandakrig. Ingenstades är detta mera framträdande än i deras kamp mot religionen. Observera, t. ex. deras anfall mot Bibeln som den återspeglas i den definition som är omgiven i deras förutnämnda ordbok. Utan tvivel kände den person, som skrev detta, till, att han hade tagit direkt en sida av lärorna från majoriteten av de ledande skolornas lärar i den västra delen av världen. Med undantag för de katolska skolorna och dess avläggare av mindre fundamentalist-grupper, lära alla skolorna just det samma beträffande Bibeln, som ryssarna göra, d. v. s., att Bibeln är full av sagor, historiska misstag och motsägelser. Miljoner i den västra världsdelen äro därför oförmögna till att protestera mot de ryska lögnerna. Ryssarna har dock gått ett steg längre och tillagt "hemliga antydningar och vinkar" i sin lista över de orimligheter, som de göra gällande skola finnas i Bibeln.

Av dessa "hemliga antydningar", som Sovjet uppenbarligen syftar på, är den anförda framställningen av Bibelns lärar om den eviga tortyren av de orättfärdiga. De spelar upp denna idé betydligt i deras försök att visa, att religionen har blivit använd som ett opium för folket. De påstå, att hotelserna om evig pina efter döden, i synnerhet genom de förr i Europa befintliga kyrkstaternas system och de ledande klasserna, vart i stånd att hålla allmogen i undergivenhet för dem, och således kunna fortsätta sitt utnyttjande av folket.

En beskrivning av ordet "Bibel" sådan som den gives i Sovjets ordbok, är säkerligen pinsam för en innerligt troende kristen, men vad ämna kyrkorna i den västra världsdelen göra åt det? Ämna de företaga en motattack i ett försök att övertyga järnridån, att Bibeln inte är sådan som Sovjet säger den vara? Det synes inte så.

Det är tvivelaktigt, om verkligen alla kyrkorna kunde komma överens om att samarbeta i ett sådant försök. De moderna religiösa ledarna tro mycket av det som Sovjet lär beträffande Bibeln.

Sovjet vet också, att de s. k. fundamentalist-grupperna inklusive katolikerna icke vill försöka genomdriva Sovjets anklagelser mot Bibeln, nämligen påståendena att den skulle vara full av hemliga antydningar

och vinkar, vilka skulle innebära hot om evig pina när de anse, att det är nödvändigt, att hålla dessa hotelser över folkens huvuden för att kunna hålla dem i linje med kyrkans lära. För inte så länge sedan, manade Påven alla katolska präster och biskopar att återuppliva och intensifiera deras förkunnelse om helveteselden, just för detta särskilda ändamål.

Då således tolkningen av "liberal" kristendom såväl som fundamentalismens ledare äro placerade i en situation i vilken tystnad är visdomens bästa del, kunna de antireligiösa krafterna fortsätta sina angrepp mot kyrkligheten. Det enda effektiva sättet att kämpa riktigt, är användandet av sanningens vapen, men tyvärr ha världens stora kyrkosystem skilt sig så långt från Bibelns sanning, att de nu icke äga något vapen, med vilket de kunna bekämpa Sovjets lögnattacker mot Bibeln.

Denna attack mot religionen är mycket betecknande, sedd i ljuset av profetiorna. Den nuvarande samhällsordningen, eller världen, som den kallas i Bibeln, beskrives såsom varande av två delar, den "himmelska" och den "jordiska". Det jordiska symboliserar samhällets rättsliga och materiella uttryck, under det att den himmelska delen representerar i synnerhet mera andlig kraft eller religiös kontroll. Religionens kontrollerande inflytande har i det flydda haft en stor del att göra med uppehållandet av civilisationen, sådan vi känna den. I dag är emellertid denna kontroll inte längre så effektiv som den var en gång. Jesus sade angående vår dag — vår tid — att "himmelens" makter skulle bäva. Luk. 21: 26. Det är samma bävande som Paulus nämner om i vår text.

Paulus giver oss emellertid en underbar försäkran, förklarande att det som icke kan bäva, skall förbliva. Det som skall bliva bestående, påpekar han, skall vara Riket, och detta skall bliva arvet för alla fullt helgade efterföljare till Mästaren. När Jesus förutsade att "himmelens" makter skulle bäva, antydde han, att detta skulle bliva en av orsakerna till att människornas hjärtan skulle fyllas av fruktan, och hur sannt har det visats vara. I varje fall och av ledare inom och utom kyrkorna uppmanas folket att återvända till Gud och religionens band, annars, säga de, kommer civilisationen att förstöras. Men dessa som förstå Guds plan, och som förtrösta på hans löften, behöva ej frukta, ty de

veta att ingenting som är i harmoni med Gud kommer att bäva eller förgås.

Bäst av allt, de veta, att Herrens sanna Rike icke kommer att förändras av Sovjets attacker mot religionen, eller av några av Satans planer. Förberedelsen till detta Rike började vid Kristi första ankomst. Det var inte ämnat av Gud att då bli en ledande makt i världen. Det var endast förberedandet av dessa som skulle utgöra Rikets ledarskap i framtiden, vilket förberedande började just vid den tiden. Och detta arbete har sedan fortsatt genom århundradena.

Kristi rikes arvingar har aldrig varit populära på jorden. De ha vanligen varit ett förföljt folk. Jesus antydde detta i Matt. 11: 12 sägande: "Himmelriket tränger fram med storm och människor storma fram och rycker det till sig". Men trots denna opposition har Gud fortsatt att avskilja från världen dessa, till vilka han har erbjudit förmånen att leva och regera med Kristus under de tusen åren av hans rike. Detta avskiljande arbete pågår ännu, och ingenting, som Guds sannings motståndare kunna göra, kan hindra detta. Detta rike — sanningens rike — som representeras av dessa, vilka Gud har kallat att regera med Kristus, kommer icke att förändras eller bäva genom de händelser, som kommer att skaka den "nuvarande onda världen" i grunden.

Olika profetior i Bibeln förutsade, att det skulle bli ett stort affall från den sanna tron på evangelium, och att ett antikristligt system skulle uppstå. Detta inträffade. Alla grunduppfattningar om evangelium förändrades. De Heliga skrifterna betonar särskilt, att kärleken är den stora makten, vilken drager människorna till Gud. Paulus skrev t. ex. i 2 kor. 5: 14 att "Kristi kärlek tvingar oss". Men när det sanna evangeliets läror blevo satta åt sidan och fruktan sattes i stället för kärleken, då föddes dessa hädiska läror nämligen, att de icke troende skulle plågas av elden i ett evigt helvete.

Jesus och apostlarna trodde fullt och fast att Bibelns löften om Riket skulle bli uppfyllda vid Kristi andra ankomst och att då, skulle dessa, som följt i Mästarens fotsår under sitt jordeliv, uppstå från de döda för att leva och regera med Kristus under de tusen åren. De kristna förmanades därför att *tåligt* vänta och förbida Herrens

återkomst, för att då bliva förenade med honom i Rikets härlighet. Men den affälliga kyrkan ändrade även detta. Den förenade sig med Europas statliga regeringar och kallade denna oheliga allians för Kristi rike, eller, som världen ännu säger, "Kristendom".

Resultatet av denna vilsefarande kurs blev en partiell reformation och på samma gång — som i dag — i många delar av världen, idén om statskyrkoregering ser hotande på både världsliga och kyrkliga kretsar, så har den kyrkliga makten aldrig återfått sitt hopp beträffande Kristi verkliga Rike. T. o. m. de stora protestantiska systemen, vilka fördömer statskyrkoregeringen, känna i dag, att deras ansvar som kristen institution består i att använda sitt inflytande på de mera rätt-sinniga regeringarna i världen, och på detta sätt föra fram Kristi Rike.

Ej underligt då, om de, som ha en sådan uppfattning om Kristi Rike och de människogjorda institutioner, som frambragts av deras egen visdom, i dag fyllas av fruktan, för vad de se, nu komma över jorden. Men vi kunna vara försäkrade om, att Guds plan för hans Rike, icke i minsta grad besväras av ateisternas försök att förstöra religionen. Endast falska åsikter om religionen och de system av vantro, som byggts därpå, komma att skakas — bäva. Herren Gud vet vilket som är värt att bestå.

På samma gång det är prövande tider, som vi nu leva i, så är det också underbara tider, då avlägsnandet av det, som kan bäva, äger rum, vilket vi kunna se i dag. Då är en försäkran om att det, som icke kan bäva, just *Kristi Rike*, snart kommer att kungöras i makt och stor härlighet, vägen, vilken skall skänka fred och liv till hela människosläktet. Låt oss fortsätta att bedja för detta Rike.

Övers. fr. The Dawn.

Envar, som läser denna artikel, inser säkerligen, att den icke är avsedd att vara ett angrepp på något lands ideologi, utan dess syftemål är uteslutande ett försvar av Bibelns stora sanningar.

Red.

Såsom i Noas dagar — "de visste av intet..."

"Ty såsom det skedde på Noas tid, så skall det ske vid Människosonens tillkommelse. (parousia = närvaro).

Såsom människorna levde på den tiden, före floden: de åto och drucko, män togo sig hustrur, och hustrur gåvos' åt män, ända till den dag Noa gick in i arken; och de visste av intet... så skall det ske vid Människosonens tillkommelse = närvaro". Matt. 24: 37—39.

Den verkliga jämförelsepunkten förbises här av många, vilka utan att finna något stöd därför i Herrens ord antaga, att det gäller likheten mellan *ondskan* på Noas tid och *ondskan* vid tiden för Kristi närvaro. Ehuru en sådan jämförelse kunde ha varit på sin plats, är det likväl ett faktum, att den icke vid detta tillfälle gjordes. Nej, jämförelsen gäller den lika stora *ovetenheten* vid dessa båda tidpunkter. Endast Noa och hans familj "visste"; folket "visste av intet" utan fortsatte som vanligt: de gifte sig, planterade, byggde, åto och drucko. På liknande sätt är det endast Herrens folk, som *under tiden för Kristi närvaro* vid denna tidsålders ände och under det den stora nödens tid står för dörren, veta om hans *närvaro* eller ha en klar förståelse, av vad som kommer, eller vad slutet blir därpå. Andra veta icke.

I Lukas 17: 26—29 lära vi detsamma, och vi se därav, att både Noas och Lots grannar voro *okunniga* om den nöd som hotade dem i Noas och i Lots dagar, liksom världen i allmänhet är okunnig om den nöd, som förestår i *Människosonens dagar* — hans närvaros dagar. Vi se detta tydligt uppfyllas runt om oss i denna tid. Världen ängslas och är orolig; men den vet icke av Människosonens närvaro och det verk, som nu pågår. Ehuru de kunna göra sig tillnärmelsevis riktiga föreställningar om världsnöden, ha de ingen aning om den välsignelse, som sedan följer.

"Likaså skall det vara på den dagen, då Människosonen (redan förut närvarande) varder uppenbar — först för sina vakande "jungfrur" och sedan under nöden för alla människor. "Den som den da-

gen är på taket och har sitt bohag inne i huset han må icke stiga ned för att hämta det; ej heller må den som är ute på marken vända tillbaka."

"Kommen ihåg Lots hustru!" Vilken som står efter att vinna (bevara) sitt liv (genom att kompromissa med sitt samvete och stanna kvar i Babylon), han skall mista det; men den som mister det, (uppförrar det närvarande livets intressen) han skall rädda det för evigt. Luk. 17: 30—33.

På detta sätt använder Lukas samma ord, som vi i det föregående betraktat, och tillkämpar dem på slutet av evangelieåldern — då "Människosonen varder uppenbar".

"*Kommen ihåg Lots hustru!*" Detta är Herrens allvarliga förmaning. Hur föga lämplig skulle denna uppmaning ha varit, om den biott gällt dem som flydde från Judéen år 70; men däremot, hur mäktig är den dock, om den betraktas osm ett råd till Guds folk nu, i slutet av evangelieåldern. Då vi lära förstå, att Babylon är dömt, och vi höra Herrens uppmaning: "Dragen ut från henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån eder del av hennes plågor, så är det i sanning liksom rösten av de sändebud, som påskyndade Lot och hans familj vid flykten ut ur Sodom, sägande: "Fly för ditt livs skull; se dig icke tillbaka och dröj ingenstädes på slätten. Fly undan till *berget*, så att du icke förgås!"

Illustrationen förhöjes, när vi ihågkomma, att namnkristenheten är "den stora staden (Babylon), som i andlig mening kallas Sodom." Upp. 11:8. Lots hustru såg sig tillbaka" efter det hon börjat fly i den anvisade riktningen; hon traktade efter de ting som lågo bakom. Så förhåller det sig också med åtskilliga av dem, som fly från Babylon till Herrens berg (rike). De äro mer i sympati med det som är bakom, än det som är framför. Inga andra komma emellertid att fullborda sitt lopp, än de, som trakta efter det som är ovan, och icke efter det som är på jorden. De heligas ståndaktighet beror av hjärtats fulla invigning; alla, som ej äga den, skola förfela att så löpa, att de vinna den stora segerlönen.

Forts. i nästa nr.

Sanningslitteratur för vår tid

“Gud och förnuftet”. En liten bok om 64 sidor vars innehåll kastar ett klart ljus över tidshändelserna, sedda i Bibelns ljus, och bringar hugsvalelse till varje människa som längtar efter Gudomlig manifestation av den tillkommande världens krafter—rättfärdighetens och kärlekens värld—Guds rike.

Denna bok erhålles fritt, i mån av tillgång.

Nedanstående småskrifter erhålles fritt. Begär ett antal för utdelning:

Ett välsignat hopp för den lidande mänskligheten. . 8 sidor

Guds plan för mänsklighetens frälsning. . . . 8 ”

Vad, och var är helvetet? 8 ”

Under Dina vingars skugga, endast där är livets lycka. 3 ”

Världen i födslovånda. 2 ”

Brevkort om Guds rike.

DAGNINGEN

POSTL. 2016 VINSLÖV

SVERIGE

Oss lär bibeln tydligt:

Att församlingen är "den levande Gudens tempel" — i särskild mening hans verk; att dess uppbyggande pågått under evangeliitidsålder — allt sedan Kristus blev världens Återlösare och huvudhornstenen till detta tempel, genom vilket, då det blivit fullbordat, Guds välsignelser skola flyta ut "till alla folk" och de finna tillträde till honom. — I Kor. 3:16, 17; Ef. 2:20—22; I Mos. 28:14; Gal. 3:29

Att förberedandet, danandet och fullkommandet av dem, som tro på Kristi försoningsverk, och som äro invigda till honom under tiden framskrider, och att, då den sista av dessa "levande stenar", "utvalda och dyrbara", skall ha blivit färdig, den store byggmästaren kommer att föra alla tillsammans i den första uppståndelsen, templet bliva uppfyllt av hans härlighet och bliva mötespunkten mellan Gud och människorna under tusenårsåldern. — Upp. 15:5—8

Att grunden för församlingens och världens hopp ligger däri, att "Jesus Kristus av Guds nåd smakade döden för alla" "till en lösen för alla" — och kommer att vara "det sanna ljuset, vilket upplyser varje människa, som kommer i världen — "i sinom tid". — Ebr. 2:9; John 1:9; I Tim. 2:5, 6

Att församlingens hopp är, att hon skall bliva lik sin Herre, "se honom såsom han är", "bliva delaktig av Guds natur" och dela hans härlighet såsom hans medarvinge. — I Joh. 3:2; Joh. 17:24; Rom. 8:17; II Pet. 1:4

Att församlingens närvarande mission är att bereda de heliga för deras framtida tjänst, att i sig själv utveckla varje dygd och nådegåva; att vara Guds vittne för världen och att bereda sig till att vara nästa tidsålders konungar och präster. — Ef. 4:12; Matt. 24:14; Upp. 1:6; 20:6

Att världens hopp består i de välsignelser av kunskap och tillfälle, som skola komma alla till del genom Kristi tusenårsregering, under tiderna för återställelse av allt det, som förlorades genom Adam; att denna återställelse skall komma till alla villiga och lydiga genom deras Återlösares och hans förhärligade församlings bistånd, under det alla uppsätligt trotsiga komma att bliva utrotade. — Apg. 3:19—23; Jes. 35 kap.

Vet du, att judarnas fördrivande från alla folk och det, att många av dem nu på nytt bosätta sig i Palestina, är ett ytterligare tecken på evangelieålderns slut och tusenårsålderns morgongryning? — Jer. 16:15; Rom. 11:25—32